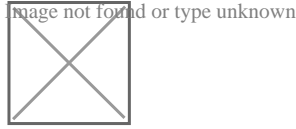

Επίπεδα αντιχριστιανικού λόγου μέσω των media

/ [Πεμπτούσια](#)

Προσεκτικές αναγνώσεις και παρατηρήσεις μπορούν να αναδείξουν διάφορα επίπεδα εκπομπής αντιχριστιανικών μηνυμάτων, μέσω τόσο κινηματογραφικών ταινιών όσο και τηλεοπτικών εκπομπών. Τις πτυχές αυτού του φαινομένου αναδεικνύει το σημερινό απόσπασμα από τη μελέτη του Δρ. Αθ. Κολιοφούτη (προηγούμενο άρθρο: www.rempitousia.gr/?p=68573), που αναφέρεται ακριβώς στις μεθόδους της αντιχριστιανικής προπαγάνδας που εκδηλώνονται στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Δεν είναι όμως μόνο τα αντιχριστιανικά μηνύματα, τα οποία αναμειγνύονται με μυθικά μυθιστορηματικά στοιχεία για να επιτύχουν τους στόχους της αντιχριστιανικής προπαγάνδας. Διάφοροι αρθρογράφοι, των οποίων οι στήλες φιλοξενούνται από κοσμικά – μη θεολογικά περιοδικά και εφημερίδες, έσπευσαν να χαρακτηρίσουν τους πολέμιους αυτών των έργων συντηρητικούς, κυρίως «μέλη εξτρεμιστικών θρησκευτικών ομάδων, οι ίδιοι άνθρωποι που εναντιώνονται στη διδαχή της θεωρίας του Μπιγκ Μπαγκ και τη θεωρία εξέλιξης του Δαρβίνου», άνθρωποι δηλαδή που παραπέμπουν στο αναχρονιστικό και ξεπερασμένο παρελθόν[71]. Όλοι αντιλαμβανόμαστε την εύλογη επίδραση που ασκείται στους αναγνώστες ενός τέτοιου άρθρου να δεχτούν αδιαπραγμάτευτα μια τέτοια κριτική, που ασκείται από τους πολέμιους του έργου, ως υπερβάλλουσα και παρωχημένη.

Από τη διαφημιστική αφίσα της ταινίας «Δαιμονισμένος άγγελος»

Θα μπορούσαμε να καταγράψουμε ακόμα δεκάδες ταινίες[72], που προβλήθηκαν κατά καιρούς από το κινηματογράφο και την τηλεόραση και οι οποίες αναφέρονται στον υπέρτατο άρχοντα του κακού, το διάβολο, την εικόνα του οποίου επιχειρούν να εξωραΐσουν. Στο δικηγόρο του διαβόλου, με τον Αλ Πατσίνο, το μότο του ζάπλουτου, πανίσχυρου και πρώτου πολίτη της Νέας Υόρκης μίστερ Μίλτον είναι πως το « κακό έχει πάντα τον τρόπο του να νικάει! ». Στο ερώτημα που τίθεται για το « τι είναι τελικά ο Διάβολος; », η απάντηση που δίδεται είναι « ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου ». Η ταινία τελειώνει με την ατάκα του Αλ Πατσίνο: « η ματαιοδοξία είναι το αγαπημένο μου αμάρτημα ! ».

Στο σκοτεινό θρίλερ του Άλαν Πάρκερ, « Δαιμονισμένος άγγελος », που προβλήθηκε το 1987, ο Μίκι Ρουρκ προσφέρει την ψυχή του στον υποδυόμενο τον Εωσφόρο Ρόμπερτ ντε Νίρο. Στην ταινία ρεαλιστικού θρίλερ « Ο άνθρωπος από τη Γαλλία », οι τηλεθεατές πληροφορούνται ότι ο αντίχριστος δεν έχει όψη επειδή κατοικεί εντός μας. Στην ταινία « Ακρωτήριο του φόβου », που προβλήθηκε το 1962

και στην οποία πρωταγωνιστούσαν δύο ιερά τέρατα του αμερικάνικου κινηματογράφου, οι Ρόμπερτ Μίτσαμ και Γκρέγκορι Πεκ, στο ερώτημα « τι είναι ο Διάβολος; », η απάντηση είναι χαρακτηριστική: « Είναι ο ενσαρκωτής των ενοχών μας. Κάτι σαν πειρασμός! Εν προκειμένω δεν είναι Διάβολος - Διάβολος, αλλά Διάβολος... Άγγελος! ».

Σε όλες τις παραπάνω ταινίες τα όρια μεταξύ Θεού και διαβόλου προβάλλονται δυσδιάκριτα. Αμφότεροι διαθέτουν εξωπραγματικές και μεταφυσικές ικανότητες. Ο Θεός για το Καλό, ο Εωσφόρος για το Κακό. Οι περισσότερες βέβαια, ταινίες τελειώνουν με την επικράτηση του καλού έναντι του κακού. Αυτό όμως συμβαίνει αφού καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας εξωραϊζεται και απομυθοποιείται η δύναμη του κακού, αναδεικνύεται η υπεροχή του στα πλαίσια της κοινωνικής πραγματικότητας, την οποία φέρεται να ελέγχει και αναλύονται οι πρακτικές εφαρμογές των μεθόδων δράσης του, στη μίμηση των οποίων καλούνται οι τηλεθεατές.

4. Στο ίδιο πλαίσιο πρέπει να τοποθετήσουμε και τις τηλεοπτικές εκπομπές τύπου talk shows, οι τηλεοπτικοί αστέρες των οποίων, που στην πλειοψηφία τους ενσαρκώνουν τους επιτυχημένους ανθρώπους της εποχής μας, προβάλλουν αντιχριστιανικές θέσεις, όταν προσεγγίζουν με τους καλεσμένους τους αμφιλεγόμενα θέματα της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας. Ένα απ' αυτά για παράδειγμα, αφορά στο θέμα της αποδοχής της ισοτιμίας ομοφυλόφιλων και ετεροφυλόφιλων, καθώς και της συνεπαγόμενης του πρώτου επέκτασης του ισχύοντος σύμφωνου συμβίωσης και για τους πρώτους, όπως ισχύει και για τους δεύτερους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κατηγορίας αποτελεί η εκπομπή γνωστού παρουσιαστή ψυχαγωγικής εκπομπής τηλεοπτικού καναλιού πανελλαδικής εμβέλειας, ο οποίος ως μέλος μιας τριμελούς παρέας παρουσιαστών - διασκεδαστών, αρέσκεται να θέτει ερωτήσεις στους καλεσμένους του για θέματα της σύγχρονης επικαιρότητας[73].

Προκαλεί ερωτηματικά και ύποπτους συνειρμούς η επιλογή του συγκεκριμένου δημοσιογράφου σε συγκεκριμένη εκπομπή του, να ξεκινήσει τη συνέντευξη του καλεσμένου του και δεδηλωμένου ομοφυλόφιλου, θέτοντάς του ένα αντιστρόφως ανάλογο με την ιδεολογική ταυτότητα και τον σεξουαλικό προσανατολισμό αυτού του καλεσμένου ερώτημα: Αναρωτιέται γιατί η Εκκλησία αντιτίθεται στο θεσμό της ομοφυλοφιλίας, ενώ και η ίδια έχει στους κόλπους της ομοφυλόφιλους, δηλώνοντας πως « δεν λέει τίποτα περισσότερο απ' ο,τι ξέρουμε όλοι μας ». Με μια μονόπλευρη κριτική υποστηρίζει με έμφαση την επέκταση του θεσμού του συμφώνου συμβίωσης και στους ομοφυλόφιλους και με τη βοήθεια των συνεργατών του αναδεικνύει με σαφήνεια και τις λοιπές θέσεις του καλεσμένου

του για την αναγκαιότητα θεσμοθέτησης της δυνατότητας υιοθεσίας παιδιών από τους ομοφυλόφιλους.

Ζητάει μάλιστα από τον φιλοξενούμενό του να τοποθετηθεί για την συγκεκριμένη επιλογή της Εκκλησίας. Με δεδομένο ότι η ερώτηση δεν υποβάλλεται σε έναν εκπρόσωπο της Εκκλησίας, ο οποίος θα μπορούσε να είχε προσκληθεί στην εκπομπή για να την απαντήσει ως καθ' ύλην αρμόδιος, προκύπτουν εύλογα ερωτήματα σχετικά με τις ειλικρινείς προσπάθειες που καταβάλλει ο φορέας του ερωτήματος, προκειμένου να αποσπάσει τις απαραίτητες γι' αυτό απαντήσεις. Εξάλλου, αυτόν το ρόλο υπηρετεί η υποβολή ερωτήσεων σε ένα διάλογο.

Αναμφισβήτητα, η υποβολή κατάλληλων ερωτήσεων κατά τη διεξαγωγή ενός διαλόγου συνιστά ένα από τα πιο σημαντικά επικοινωνιακά εργαλεία[74]. Οι ερωτήσεις αποτελούν κατεξοχήν μέθοδο συλλογής πληροφοριών και ενθαρρύνουν το διάλογο. Φαίνεται όμως ότι ο εν λόγω παρουσιαστής δεν θέτει το ερώτημα για να αποσπάσει τις κατάλληλες απαντήσεις, αλλά για να καθοδηγήσει το κοινό σε συγκεκριμένα συμπεράσματα. Με τη χρήση της τακτικής της μισής αλήθειας, της υπεραπλούστευσης και της γενίκευσης, αδιαμφισβήτητες τεχνικές της προπαγάνδας, φαίνεται πως ο συγκεκριμένος παρουσιαστής προβαίνει σε παραπληροφόρηση και απόκρυψη της πλήρους διδασκαλίας της Εκκλησίας για το θέμα της ομοφυλοφιλίας, ενώ η θέση που υπαινίσσεται παρουσιάζεται ως η θέση ενός απλού ανθρώπου, ώστε ο τηλεθεατής να νιώσει ασφάλεια και να ταυτιστεί με αυτήν.

Την ίδια προπαγανδιστική λειτουργία φαίνεται πως επιτελούν και διάφορες εκπομπές ενημερωτικού χαρακτήρα, οι οποίες επιδίδονται σε μια προσπάθεια πληροφόρησης του κοινού για πνευματικά και θεολογικά θέματα μεταξύ άλλων, επί των οποίων οι άνθρωποι χρειάζονται εύλογη καθοδήγηση. Ο αποκλεισμός από εκπομπές κατάρτισμένων επιστημόνων ή πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι κομίζουν το λόγο της αληθείας της Εκκλησίας επί των θεμάτων που συζητούνται και μπορούν να απαντήσουν αρμοδίως και να αποσαφηνίσουν τα παρατιθέμενα ερωτήματα, όταν γίνεται κατ' επανάληψη, γεννά εύλογες απορίες. Δεν μπορεί να συζητούνται θέματα σχετικά με το πρόσωπο και τις ρίζες του Χριστού, τους αγγέλους, τα έσχατα, η την ύπαρξη εξωγήινης ζωής και να αποκλείονται από εκπομπές πανεπιστημιακοί δάσκαλοι ή πνευματικοί πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι είναι οι πιο αρμόδιοι για να δώσουν τις ενδεδειγμένες απαντήσεις.

[Συνεχίζεται]

[71] Νιάτη Ι., «Τι κρύβεται πίσω από την τρομακτική επιτυχία του Χάρι Πότερ - Η ικανότητα των παιδιών και η ανεπάρκεια των μεγάλων», *Ελευθεροτυπία*

11/02/2000.[72] <http://www.tovima.gr/relatedarticles/article/?aid=97058>.

[73] <http://www.youtube.com/watch?v=E7r93yCbPN4> .

[74] Hargie O. - Dickson D., *Skilled Interpersonal Communication: Research, Theory and Practice*, New York 2004⁴, σ. 115.